

20/6/84

Δραματικά «μαθήματα»

Μάς καταγγέλλουν και ρωτάμε, με τη σειρά μας, τους υπεύθυνους, με την αμυδρή ελπίδα να υπάρξει υπεύθυνη απάντηση:

- 1. Είναι αλήθεια ότι μαθητές δραματικής σχολής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος άπουσιάζουν από τα μαθήματα τους γιατί μετέχουν σε «γυρίσματα» ταινίας έξω από τη Θεσσαλονίκη;
2. Είναι αλήθεια ότι την ταινία αυτή «γυρίζει» μέλος του διοικητικού συμβουλίου του ΚΘΒΕ;
3. Είναι αλήθεια ότι αυτό έγινε με άδεια που έδωσε η ηγεσία του ΚΘΒΕ;
4. Κι ακόμη, είναι αλήθεια ότι και άλλοι μαθητές άπουσιάζουν από τα μαθήματα τους, επειδή μετέχουν σε πράξεις καλοκαιρινών έργων του ΚΘΒΕ;

Αν όπως συμβαίνουν αυτά τα πράγματα, είναι δικαιολογημένη η αγανάκτηση καθηγητών της σχολής, που μερικές φορές αναγκάζονται να άδύδουν σε σχεδόν άδεια θρανία. Κι άναρωπείται κανείς τι είδους και ύψους άκπαίδευση παίρνουν οι άπουσιάζοντες αυτοί της σχολής του ΚΘΒΕ, όταν είναι γνωστό, ότι ειδικά έφετος, τα μαθήματα άρχισαν με μεγάλη καθυστέρηση (μηνών) λόγω κακού προγραμματισμού μετεστεύσεως της σχολής και σε αίθουσες άκατάλληλες και πανάκριβες.

Αυτό θα πει προγραμματισμός

«Πάτησε πόδι» πρωταγωνίστρια του ΚΘΒΕ, ψιθυρίζεται στους διαδρόμους του θεάτρου, και ματαιώθηκε η παράσταση του «Γυδάλινου κόσμου» στην Κύπρο. Βέβαια, η κυρία είχε δικιο στην ουσία του πράγματος, μία και δεν ήταν δυνατόν να παηχθεί έργο του Τέννεση Ούιλλιαμς σ' ένα χώρο όπου - όπως μαθαίνουμε - είναι κάτι σαν άναψικτήριο και, μάλιστα, γειτονεύει με ζωολογικό κήπο. Βρυχηθμοί και θεατρικός λόγος, βέβαια, άλχιμας συμβιβάζονται. Το κακό είναι ότι αυτό δεν τό είχε άντιληφθεί ή άσίκνηση ή η διεύθυνση του ΚΘΒΕ, παράλο που (όπως λέει η τερνινή άνακοίνωση της), ο χώρος «ήταν τελείως άκατάλληλος». Τέλος πάντων, τό έμαθε, έστω και άργά. Κάτι είναι κι αυτό. Γύρα στέλνεται «τό πανηγύρι» του Κεχαϊδή, ενώ κουκουλώθηκε, φυσικά, όλη έσεινη ή ιστορία της «Αυλής των θουμάτων», της παραχώρησης ή θηοπαιού σέ ιδιωτικό θίασο κλπ. κλπ. «Πανηγύρι», λοιπόν, ή υπόθεση.

Παρουσιάσεις και στόσεις

Από χέες τό άπόνευμα όρχισαν οι στόσεις των θηοπαιών των κρατικών θεάτων. Τό

Η «Διαγώνιος» του Ντίνου Χριστιανόπουλου
Δέκα χρόνια δραστηριότητας
μιάς ιδιότυπης πινακοθήκης

Εχουν εκθέσει πολλές δεκάδες παλαιών και νέων καλλιτεχνών

Συμπληρώθηκαν κιάλας δέκα χρόνια που λειτουργεί ή μικρή πινακοθήκη «Διαγώνιος» ή μικρή άλλά δραστήρια γκαλερί που έγκαινιάσε την άνοιξη του 1974 ό Ντίνος Χριστιανόπουλος και της έδωσε τό ίδιο όνομα με τό περιοδικό του, που φυσικά έχει μακρότερη ζωή. Καί ή «πινακοθήκη» αυτή έχει να έπίδειξει μία έντυπωσιακή δραστηριότητα άφου σέ λίγο οργανώνεται ή 200ή έκθεση.

Στίς 200 αυτές εκθέσεις παρουσίασαν έργα παλαιών και νεωτέρων ζωγράφων, γλυπτών, χαρακτών άλλά και φωτογράφων. Τό γεγονός αυτό άποτελεί έναν δείκτη της συμβολής της γκαλερί «Διαγώνιος» στην άνάπτυξη της καλλιτεχνικής ζωής της πόλης. Άλλά δεν είναι ό μόνος δείκτης, δεδομένου ότι ή μικρή σέ χώρο πινακοθήκη (λειτουργεί σέ ένα γραφείο μεγάρου στην Ταγμακή και Μητροπόλεως) έχει μιά ιδιαίτερότητα.

Η «μικρή πινακοθήκη» που ίδρυσε λοιπόν, τό 1974 την άνοιξη, ήταν ή υλοποίηση μιάς ιδέας του Ντίνου Χριστιανόπουλου να σωμαίει με τό περιοδικό «Διαγώνιος» σέ μιά νέα ώθηση στην χώρο των εικαστικών τεχνών. Τό πρέπει να έπιωθεί ότι τό σημαντικό αυτό περιοδικό πέρα από τη λογοτεχνική του ύλη, περιλάμβανε και κείμενα που άναφέρονταν σέ ζωγράφους (όχι μόνο της Θεσσαλονίκης) και τα κείμενα αυτά κυκλοφορούσαν, μάλιστα, και σέ άνάτυπα.

Άκόμη τό 1969 κυκλοφόρησε ένα τεύχος με τον τίτλο «Κόσκινο» που άποτελούσε παράρτημα της «Διαγώνιου» και που ήταν άφιερωμένο σέ Θεσσαλονικείς ζωγράφους. Καί από τό 1971 έγκαινιάσθηκε στίς «έκδόσεις Διαγώνιος» ή λεγόμενη «Ξεπρά τέχνης», με λευκάματα άφιερωμένα σέ καλλιτέχνες.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι ό Ντίνος Χριστιανόπουλος και ή «Διαγώνιος» είχαν ένα έκδηλο ένδιαφέρον για τά εικαστικά, που βρήκε την ολοκλήρωσή του στην ίδρυση της μικρής άλλά δραστήριας γκαλερί.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ

Στά δέκα χρόνια, που μεσολάβησαν από την ίδρυση της μέχρι σήμερα, ή γκαλερί της «Διαγώνιος» λειτουργήσε συνεχώς,

αυτές τίς μέρες.
ΜΕ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΕΣ
Η όλη προσπάθεια της μικρής πινακοθήκης της «Διαγώνιου» δεν στόχευσε στό έμπορικό κέρδος. Άπεναντίας, σέ πολλές περιπτώσεις ό Χριστιανόπουλος άναγκάστηκε να προσφέρει προσωπική δουλειά και χρέματα (τό ίδιο γίνεται πάνω από 20

Ο Ντίνος Χριστιανόπουλος (δεξιά) με δύο γνωστές προσωπικότητες της Θεσσαλονίκης στην τορμά της τέχνης, τον Ν. Γ. Πεντζίκη και τον Κάρλο Τοϊζεκ, συνεργάτες βριστικούς της «Διαγώνιου».

αυτές τίς μέρες.
...ρουμε τον Γιώργο Παπαλή, τον Ν. Γ. Πεντζίκη, τον Κάρλο Τοϊζεκ, καθώς και τους Κώστα Τρακίδη, Δημήτριο Καζάζη και Κώστα Γούναρη, τούς καθιερωμένους πιά Γιώργο Σικελιώτη, Τάκη Ιορταύ, Στέλιο Μαυρομάτη και Στάθη Λαγοθέτη. Από την άσχετική νεώτερη γενιά παρουσίασαν έργα τους ό Γιάνος Παπανάκος, ό Φώτης Ζογλοπότης, στην Μητροπόλεως, μετακομίζοντας σέ άλλα μέρη της πόλης

αξιολογική σειρά.
Όά πρέπει να προσθέσουμε τίς εκθέσεις γελοιογραφίας της Μπίλνυς Γουσίου καθώς και τίς εκθέσεις των ξένων Χίλμαρ Γκότσεθαλ, Τζιοθόνα Πελοούζο, Μέλχιον Φρόμμελ και Ρίτσαρντ Χουάιτλοκ. Άκόμη έγιναν εκθέσεις με έργα εφαρμοσμένων τεχνών και συγκεκριμένα τα μπατίκ της Νάστιας Τοιμπέρη και της Πέννυ Δίκα - Κορνέτη, ή ζωγραφική με Ξεπρά φύλα και Κιτής Θεοδώρου, τά ψηφιδωτά της Παναγιώτας Ζερβοπούλου και της Τούλας Σταυρινίδου, τά ύφαντά και ταπισερί της Κυβέλης Μαυρομάτη.

Στόν τομέα της ζωγραφικής άς προστεθούν εκθέσεις που οργανώσε ή μικρή πινακοθήκη «Διαγώνιος» στόν Πολύγυρο και στην Λάρισα κι άκόμη την παρουσίαση λαϊκών καλλιτεχνών όπως του Σωτήρη Ζήση, της Ανέττας Τάσοισ, του Βασίλη Λειβαδιώτη και του Δημήτρη Βανιδή.

ΚΑΙ ΟΙ ΆΛΛΟΙ

Άλλά έγιναν και εκθέσεις γλυπτικής όπου παρουσιάσθηκαν έργα του Γιώργου Γεωργιάδη, Γράνη Χρήστου, Κυρίσκου Καμποδάκη, Νίκου Νικολαΐδη, Δημοσθένη Ζωτηρούδη, Στέλιου Μερτζανιδή, Άναση Ταντανάση, Θόδωρου Λαζαρίδη κ.α. και ό εμολογώτης Δημήτρης Άγοραστής. Οι καλλιτέχνες αυτοί (όπως άλλοστε και οι ζωγράφοι που άναφέρουμε παραπάνω) παρουσίασθηκαν είτε με άτομικές είτε με όμαδικές εκθέσεις.

Στόν τομέα της χαρακτηριστικής έργα τους παρουσίασαν ό Πολυκλείτος Ρέγκος, ή Αναστασία Νεβέλλου - Σερεμέτη, ό Άνδρέας Ζαμπέτογλου, ό Νίκος Νικολαΐδης κι άκόμη ή Μαρίο Καραγιάννη, ό Βασίλης Σπεράντζας, ό Γιώργος Μπαδολάς, ενώ πυρογραφίες του παρουσίασε ό Βασίλης Μασχιδής. Στόν τομέα της φωτογραφίας

Μιά σκηνή από τό «Μπάμ, τριαλά».

Θεατρικές παρουσιάσεις

Βάλεντιν, «Μπάμ, τριαλά», από τό θέατρο Καιοαριανής

Μεταφρασμένα από τον Κωνσταντίνο Χέλημ, τά κείμενα του Κάρλ Βάλεντιν του Γερμανού νομμερίστα, ήθοποιού και συγγραφέα, Ξναφέρνουν, έκπληκτικά έπίκαιρα, τον κόσμο του προπολεμικού γερμανικού καμπαρέ, όπου, όμως, βρισκεί κανείς κάτι παραπάνω από τό άπόλο κωμικό στοιχείο ή τό ύψυφολόγημα. Ουσιαστικά βρισκεί έναν ώφριο και ιδιαίτου συγκεκριμένο των δύο αυτών πραγμάτων, στην ύπηρεσία, όμως, μιάς άγωνίας για την άλληλοκατόνηση. Ο Βάλεντιν δείχνει να μάς λέει με τό κείμενά του ότι άκόμη κι ότον χρησιμοποιοίμε πολύ άπόλο λόγια, δεν μπορούμε να σενενοηθούμε ή δεν μπορούμε να βρούμε την αλήθεια, όπλ, δεν μπορούμε να έπικανοηθούμε με τους άλλους, έστω κι άν αυήτοισμε για πράγματα κάθε άλλο πορά ήπιπλοκα. Ετσι, πίσω και πάνω άπ' όλο (μιαίδια να λέει ό συγγραφέας) καραδοκεί ή μοναξιά μας και άρα ή δυστυχία, ή άδυναμία να ήρούμε λαγικά και εύτυχισμένα.

Στά νοίμερά του ό Βάλεντιν χρησιμοποιεί πάντα ήλια ότομα, δύο ή τρία συνήθως, που μιλούν για κοινότοπα πράγματα σέ κοινότυπες καταστάσεις, με γνωστές λέξεις, κι όμως με τό παχνίδι των έρωταποκρίσεων, με τό παχνίδι των λέξεων, με τό παχνίδι μιάς «παράλογης» λογικής, ή άσυνενοησία φτάνει σέ σημεία άπελπίστας και άγανάκτησης. Βέβαια, όλα σερβίζονται με τό ντύμα της όστιαρας και του (μαύρου) χιούμορ, κι άκόμη ή συνεχής χρήση της τεχνικής του έντυπολόγου του μισούκαλου χάλλα, του βοριετέ, έπισημαίνει ένα θέατρο που έντυπωσιάζει με την απλάτητα και ταυτόχρονα με τό πολυσημίοτο των όσων λέγονται. Υπάρχει μιά άδυναμία προσαρμογής, άλλά και μιά άπέχθεια προς τό εύκολο γέλιο. Ο Βάλεντιν μιαίδια να μη νοιαζόταν να τον κατέτρωγε μιά άγωνία για τον γύρω του άκατανόητο και άσυνενοητό κόσμο, που ζεί, ουσιαστικά, ένα παραλογισμό, ενώ ό ίδιος πιστεύει πως όλα όσα λέει και πράττει είναι λογικά.

Ετσι ή παράσταση του θεάτρου Καιοαριανής, στό θέατρο «Αυλαία», άπέχει πολύ από τίς παλιότερες ή νεότερες έπιθεωρήσεις, έχει μιάν άλλη ποιότητα και ουσία και, φυσικά, δεν είναι ούτε μισούκαλο. Οπως και νάνει, ή παράσταση (που άκινωθέτησε ό Γιώργος Μαρίνος, όπως δηλώνεται στό πρόγραμμα) είναι μιά αξιόλογη, ωστό άργανωμένη δουλειά, που δείχνει μοχό και εύσυνειδησία όλων όσων δουλέψαν σ' αυτήν. Τό «θέατρο Καιοαριανής» δεν έχει μεγάλα άνσημα, άλλά έχει ή πολλούς καλούς και, προπάντων, φιλότιμους ήθοποιούς που πετυχαίνουν, σόν σύνολο, να δώσουν μιά παράσταση άρτια, εύχάριστη, χρήσιμη (βά έλεγχο) για συγκρίσεις. Όλοι οι ήθοποιοί (Θεολόγης, Κωλογοροπούλου, Καρακώτας, Σουσοπούλου, Παπαδότορα, Κωνσταντινίδης, Χριστιανόγης, Χατζάκης, Παγαγιούνη, Τουντοπούλη) δένονται σέ ένα αξέπιανο σύνολο και δείχνουν να νοιάσθηκαν να ύπηρετήσουν τό έργο ωστό, άκόμη κι ότον πολλά πράγματα που έρμηνεύουν δεν τους ταίριαζαν όπάλουα. Σέ έξ ίσου όξέπιανο έπίπεδο ήταν τά κοστούμια της Έρως Άροιστή, ή μουσική του Στάμητ Κραουνόηκη και ή χορογραφία της Ρεγγίνας Κοπετανάκη. Την μετάφραση (άρκετά έλευθερη και ευλιγιστή) την έκανε ό Κωνσταντίνος Χέλημς που πύχτω να φέρει τό χιούμορ του Βάλεντιν κοντά σόν θεατή τό 1984. Οι στόχοι των τραγουδιών είναι του Σωτήρη Χατζάκη που συμπλήρωσε όσα τό έργο του κ. Χέλημ. Συμπερασματικά, μιά παράσταση που έξιεί σε έξέ και

ΝΙΚΟΣ ΣΠΙΛΑΚΟΛΑΣ
ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΑΡΕΛΕΛΕΛΟΝ

